

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Tizenennyolcadik Szám

A második jaj – ötödik rész

Jeff Pippenger

2026-07-15

A Jelenések kilencedik fejezetében Ninive csatáját jelképező „kulcs” egy olyan történelmi eseményben teljesedett be, amely fordulópontot hozott létre, ami természetesen éppen az, amit a kulcs tesz. Állításom szerint Ninive csatája nemcsak az iszlám felemelkedését jelölő történelmi kulcs volt, hanem prófétai kulcs is. E csata prófétai dinamikája a bibliai prófécia királyságainak valamennyi vonalát, amint azok Dániel és a Jelenések könyvében meg vannak adva, összhangba hozza Dániel tizenegyedik fejezetével. Ezáltal lehetővé teszi, hogy e királyságok mind tanúságot tegyenek Dániel tizenegy utolsó hat verse mellett, és ami még fontosabb: feltörjék a negyvenedik vers külső, rejtett történelmét.

És néked adom a mennyek országa kulcsait; és amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyekben; és amit megoldasz a földön, meg lesz oldva a mennyekben. Máté 16:19.

Mohamed királyságának szabadon bocsáttatása és felemelkedése

A ninivei csata 627-ben a perzsa hatalom utolsó tíz évének kezdetét jelezte; e hatalmat Róma hadicsellel győzte le, Isten gondviselésének kódéval kísérve. Ez jelentette azt a fordulópontot, amikor Mohamed iszlám hordái emelkedésnek indultak. A csata eltávolított egy addig fennálló korlátozó tényezőt, amely elméletileg fennmaradt volna, ha Róma és Perzsia egyaránt megőrzik erejüket. Egyikük sem tette.

Visszatartás és Elbocsátás

Az iszlám prófétai ábrázolásában magának az iszlámnak a megkötözését és szabadon bocsátását találjuk meg, már az Írás legelső bemutatásától fogva, amikor Sára meggyőzte Ábrahámot, hogy fékezze meg Hágárt és Izmaelt.

És monda Sárái Ábrámnak: A rajtam esett sérelem terád szálljon; szolgálóleányomat a te öledbe adtam, és amikor látta, hogy fogant, megvetetté lettem az ő szemeiben; ítéljen az Úr közöttem és közötted. Ábrám pedig monda Sárainak: Íme, szolgálóleányod a te kezeden van; cselekedjél vele, amint neked tetszik. És amikor Sárái keményen bánt vele, elfutott öelölle. 1Mózes 16:5–6.

Már azt az eseményt megelőzően is az az oka annak, hogy Hágár belép a prófétai elbeszélésbe, hogy az Úr „visszatartotta” Sárát a gyermekáldástól.

Sárái, Ábrám felesége, nem szült neki gyermekeket; volt azonban egy szolgálóleánya, egy egyiptomi, akinek Hágár volt a neve. És monda Sárái Ábrámnak: Ímé, az Úr megakadályozott engem a szülésben; kérlek, menj be szolgálómhoz; talán általa gyermekhez jutok. És Ábrám

hallgata Sárjai szavára. 1Mózes 16:1–2.

A Jelenések kilencedik fejezetének „kulcsa”, amely Mohamednek adatott, és amely ezt követően Ninive csatája által teljessé vált, az iszlámra nehezedő „fékezés” eltávolítását jelképezi a prófétai történelem bármely adott pontján.

„Az angyalok tartják a négy szelet, melyeket egy elszabadulni és az egész föld színén végigvágatni készülő dühös ló jelképez, amely útjában pusztulást és halált hordoz.”
Manuscript Releases, 20. kötet, 217.

Mohamed királyságának „felemelkedése és bukása” nem annyira felemelkedésként és bukásként, hanem inkább „elengedésként” és „visszatartásként” van ábrázolva. Amikor az iszlám prófétai értelemben el van engedve, ezt az elengedést Ninive csatája szemlélteti.

Csak a jajok

A hét trombita közül egyedül az iszlám jajtrombitái ívelik át a történelmet mint állandó hatalom attól fogva, hogy először megjelentek a prófétai történelemben, egészen a kegyelmi idő lezárultáig. Az első négy trombita, amely nyugati Rómára zúdult, Odoakert, Gensericet, Attila hunnak királyát és Alarichot jelképezte, s így módon az utolsó napokban négy gondviselészerű ítélet-végrehajtó hatalmat mintázott előre; modern megfelelőjük azonban nem e négy ősi hatalom közvetlen leszármazottja. A jajtrombitákkal azonban nem így van. Mihelyt az iszlám belép a történelembe, a szabadon bocsátás és visszatartás közvetlen vonalát folytatja mindaddig, míg a kegyelmi idő végén teljesen szabadon nem bocsátatik. A jajtrombiták esetében a „kulcs”, vagyis a „szabadon bocsátás” a ninivei csatával van megjelölve.

Nikomédia és 1299. július 27.

Az úttörők helyesen azonosították 1299. július 27-ét annak a százötven évnek a kezdeteként, amely 1449. július 27-én ért véget, s amely viszont megkezdte a háromezréztízötven évét és tizenöt napot, amelyek 1840. augusztus 11-én zárultak le.

Az előző cikkben azonosítottuk az 1333-tól 1337-ig tartó ostromot, amelyet Orhán Gázi szultán (I. Oszmán, az Oszmán bejlik alapítójának fia) zúdított Nikomédiára, amikor ostrom alá vette a jelentős bizánci várost, Nikomédiát. Az ostrom a Nikomédia elleni hadviselés lezárása, amely apjával, Oszmánval kezdődött. A Jelenések könyve kilencedik fejezetének tizedik versében szereplő százötven év 1299. július 27-én kezdődött, és mivel ez egy prófécia kezdete, az e kezdő dátumhoz kapcsolódó történelmet meg kell jegyezni. I. Oszmán (az oszmán dinasztia alapítója) volt Orhán Gázi szultán apja, aki 1299. július 27-én a Bizánci Birodalom felett jelentős korai győzelmet aratott a bafeuszi csatában, amely Nikomédia térségében, Nikomédia városának közelében zajlott; ez a város a római és a korai bizánci történelem egyik igen fontos fővárosa volt.

Atya és Fiú

1299. július 27-én Oszmán erői legyőztek egy helyi kormányzó vezette bizánci sereget. Ezt a csatát Oszmán egyik első jelentős, önálló katonai sikerének tekintik, miután megkezdte hatalmának

megszilárdítását Bithyniában (Északnyugat-Anatólia). Fontos állomást jelentett az átmenetben egy kis török bejlikből (törzsi fejedelemségből) egy felemelkedő hatalommá, amely végül kihívta és meghódította a bizánci területeket. Ez a dátum az iszlám növekedésének egy olyan időszakának kezdetét jelzi, amely végső soron az Oszmán Birodalom megalapításához vezetett Konstantinápoly 1453-as eleste idején. Oszmán gázikat (iszlám indíttatású határvidéki portyázókat) alkalmazott, és ekkor kezdődött meg a gázi határharcosok szervezettebb hadsereggé formálódása, amely fokozatosan fejlődött Oszmán alatt, majd tovább fia, Orhán idején. Oszmán örökségének egyéb fontos elemei közé tartozik, hogy lehetővé tette az iszlám számára a birtokok megtartását, szemben a gázi harcosok hadviselésével, akiknek rendezetlen rajtaütéses taktikája csupán győzelmeik zsákmányát hagyta meg nekik, területet azonban sohasem.

1299. július 27-én Oszmán hadjáratot indított Nikomédia vidékén, és harmincnégy évvel később a fia négyéves ostromot kezdett Nikomédia fővárosa, Nikomédia ellen. Az apa a kezdetnél, a fiú a befejezésnél. A háború a Nikomédiaként jelképezett terület ellen kezdődik, és Nikomédia, a terület fővárosának, Nikomédiának elfoglalásával ér véget. 1299-től 1337-ig harmincnégy éves időszak telik el, és prófétai értelemben a „harmincnégy” szám a felemelkedést jelképezi.

„Most keljetek fel” — mondtam én — „és menjetek át a Zered-patakon.” És átkeltünk a Zered-patakon. Attól az időtől fogva pedig, hogy Kádes-Barneából elindultunk, míg át nem keltünk a Zered-patakon, harmincnégy esztendő telt el; mígnem a harcos férfiak egész nemzedéke kiveszett a táborból, amint az Úr megesküdött nekik. 5Mózes 2:13–14.

Az 1299. július 27-től 1449. július 27-ig tartó százötven év azt az időszakot jelképezi, amely a Jelenések könyve kilencedik fejezetének második jajához tartozó Oszmán Birodalom megalapításához vezetett. Nikomédia fokozatos meghódításának harmincnégy éve egy apával (Oszmán) kezdődött, és a fiával (Orhán) ért véget. Ez az időszak egy törzsi fejedelemség birodalommá való fokozatos felemelkedésének első lépését ábrázolja.

Az 1299. július 27-től 1449. július 27-ig terjedő százötven év magában foglal egy négyéves ostromot, amely a harmincnégy év végét jelzi. Nikomédia meghódításának kezdete Osman, az apa nevéhez fűződött, a befejezést pedig egy négyéves ostrom vitte véghez 1333-tól 1337-ig; olyan ostrom, amelyet Osman fia hajtott végre.

Amikor az egyszázötven év 1449. július 27-én lejárt, a bizánci császár, XI. Konstantin, vagyis Kelet-Róma utolsó Konstantinja engedélyt kért a törököktől, hogy elfoglalhassa a trónt. Ettől a naptól Konstantinápoly meghódításáig négy év telt el. Ez a négy év Konstantinápoly ostromával ért véget, és az utolsó Konstantin az ostromban halt meg. Az iszlám felemelkedését az egyszázötven éves prófécia első harmincnégy éve jelképezi, amely egy négyéves ostromban teljesedett ki. Amikor az egyszázötven év lejárt, az iszlám olyan pontra emelkedett, hogy Kelet-Rómát megalázta az a hatalom, amellyel akkor a törökök rendelkeztek. Az 1449. július 27-i megaláztatástól számított négy év Kelet-Róma bukásához vezetett, amikor Konstantinápoly ostrom által elfoglalták. Az első harmincnégy év végét egy ostrom jelzi, és az Oszmán Birodalom megalapítását is egy ostrom jelzi.

A harmincnyolcas szám mint jelképes szám Mózes által a Deuteronomiumban kerül elénk, a pusztában való negyvenévi vándorlás ítéletének utolsó harmincnyolc évét jelképezve. Ezért a harmincnyolcas szám mint jelkép kapcsolatban áll a negyvenessel. Oszmán 1299. július 27-én elfoglalta Nikomédia területét, és harmincnyolc évvel később a fia elfoglalta a terület fővárosát. Mind a terület, mind a főváros neve Nikomédia volt. A történészek ezt az ütközetet azon „két” lépés elsőjeként azonosítják, amelyek az Oszmán Birodalom felemelkedésének legeslegkezdetét jelzik. A történelem által azonosított második lépés a niceai csata 1301-ben. Ott az apa, Oszmán, elfoglalta a Nicea nevű területet, majd 1331-ben, harminc évvel később, a fia elfoglalta a fővárost, amelynek neve szintén Nicea volt, egy egykori római fővárost.

1299 és a nikomédiai csata vonatkozásában, mint a két lépés közül az első esetében, a második lépés két évvel később, 1301-ben következett be. 1299 a harmincnyolc jelképe, és két évvel később (negyven) Nikáia területét az atya foglalja el. Az ősi Izráel harmincnyolc és negyven közötti viszonyrendszere, amint felkelt, hogy birtokba vegye az ígért földjét, 1299. július 27-ében és 1301-ben jelenik meg. Az iszlám felemelkedésének e két első lépését olyan hadjáratok jelzik, amelyek azzal kezdődnek, hogy az atya meghódítja a területet, és azzal végződnek, hogy a fiú elfoglalja a terület fővárosát. Amikor a két főváros elesett, ostrom alatt estek el. Mindkét főváros egy időben Kelet-Róma fővárosa volt.

1299 és 1301. július 27-én érnek véget 1840. augusztus 11-én; ez 1838 történetét jelképezi, amikor Litch először tette közzé a háromszázkilencvenegy évre és tizenöt napra szóló próféciairól alkotott nézetét és előrejelzését, amely végül 1840. augusztus 11-én teljesedett be. A Milleriták felemelkedésének két lépcsőfoka az 1838-as és az 1840-es év volt.

„1840-ben a prófécia egy újabb figyelemre méltó beteljesedése széles körű érdeklődést keltett. Két évvel korábban Josiah Litch, a második adventet hirdető egyik vezető prédikátor, közzétette a Jelenések 9. fejezetének magyarázatát, amelyben megjövendölte az Oszmán Birodalom bukását. Számításai szerint e hatalomnak „Kr. u. 1840-ben, valamikor augusztus havában” kellett megdöntetnie; és beteljesedése előtt csupán néhány nappal ezt írta: „Ha elfogadjuk, hogy az első időszak, 150 év, pontosan beteljesedett, mielőtt Deacoze a törökök engedelmeivel trónra lépett, és hogy a 391 év és tizenöt nap az első időszak végén kezdődött, akkor 1840. augusztus 11-én ér véget, amikor Konstantinápolyban az oszmán hatalom megtörése várható. És hiszem, hogy ez így is fog bizonyulni.” —Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1840. augusztus 1.

„Pontosan a megjelölt időben Törökország követői által elfogadta Európa szövetséges hatalmainak védelmét, és ezáltal keresztény nemzetek ellenőrzése alá helyezte magát. Az esemény pontosan beteljesítette a jövendölést. Amikor ez ismertté vált, sokaságok győződtek meg a Miller és társai által követett prófétai értelmezési elvek helyességéről, és csodálatos lendületet kapott az adventmozgalom. Tanult és tekintélyes férfiak csatlakoztak Millerhez, mind nézeteinek hirdetésében, mind közzétételében, és 1840-től 1844-ig a mű gyorsan terjedt.” The Great Controversy, 334, 335.

Litch 38-as előrejelzése és a 40-re vonatkozó helyesbített látása magában foglalja végső kijelentését is, amelyet augusztus 1-jén vetett papírra, tíz nappal a helyesbített előrejelzés előtt. Az

előrejelzés beteljesedése győzte meg a világot a bibliai prófécia helyes módszertanáról. Az az ősi Izráel felemelkedését jelölő harmincnyolc év magában foglalta a Vörös-tengeren való átkeléstől a kádési első lázadásig terjedő két évet is.

Mivel mindazok az emberek, akik látták dicsőségemet és azokat a csodákat, amelyeket Egyiptomban és a pusztában cselekedtem, és immár tízszer kísértettek engem, és nem hallgattak szavamra: bizony nem látják meg azt a földet, amelyet megesküdtem atyáiknak; senki azok közül, akik ingereltek engem, nem fogja azt meglátni. 4Mózes 14:22–23.

Az a lázadás a tíz próba közül az utolsóként van azonosítva. A két évig tartó, tíz próbából álló vizsgálati időszak, amely hozzáadódott a pusztában eltöltött harmincnyolc évhez, 1838-at és 1840-et jelképezte, és 1840 magában foglalt egy tíznapos időszakot.

És az iszlám felemelkedésének kezdőpontja Oszmán 1299. július 27-én egy harmincnyolc éves időszakot indít el, amely 1337-ben egy négyéves ostrommal ér véget. 1299. július 27. volt annak a két lépésnek az elsője, amelyet a történészek az Oszmán Birodalom felemelkedésének kezdőpontjaként azonosítanak, a második lépés pedig 1301 volt. A 1299-ben és 1301-ben lezajlott nikomédiai és niceai csaták e két lépése 1838-at és 1840-et példázza. A prófécia kezdete a végét szemlélteti.

Nikomédia és Nicea történetük során egyaránt ideiglenesen Kelet-Róma fővárosául szolgált. Természetesen végül Konstantinápoly lett a keleti főváros 330-tól 1453-ig. Nikomédia és Nicea Konstantinápoly bukását példázzák; mindegyik iszlám ostromok következtében esett el, amelyek egy olyan hadjárat lezárását jelezték, amelyben az iszlám előbb megszerezte a terület feletti uralmat, majd ezt követően elfoglalta a fővárost.

Az első ostrom, az 1333-tól 1337-ig terjedő négy év, azt az 1449-től 1453-ig tartó négy évet jelképezi, amikor a prófécia véget ért. Háromszázkilencvenegy évvel és tizenöt nappal később az iszlám korlátoztatik, amint a milleriták „felemelkednek” azon prófétai erő alatt, amelyet a „harmincnyolc és negyven” jellemzők képviselnek, miként ez megjelenik 1299. július 27-ének és 1449. július 27-ének történelme alfa-történetében. Az iszlám felemelkedését és Isten utolsó napokbeli hírnökeinek felemelkedését egy olyan számbeli jelkép ábrázolja, amely a 38 és 40 számszerű kapcsolatából épül fel.

Ezékiel harminchetedik fejezetében az iszlám a keleti szél üzenete, amely a halott, száraz csontokra fuvallik, hogy talpra álljanak mint hatalmas sereg. Amikor Ezékiel üzenete megérkezik, megkezdődik a felemelkedés, miként az 1838-as és 1840-es millerita történelemben történt. Ez az üzenet 9/11-kor érkezett meg, és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején azok a csontok talpra állnak mint hatalmas sereg. Isten serege feltámasztásának, mint az utolsó napok diadalmas egyházának, előképét 1838 és 1840 adja. A 9/11-től a vasárnapi törvényig terjedő időszakot 1840-től 1844-ig terjedő időszak előképezte, de ez egyúttal a 2023. december 31-étől a nashville-i tűzgömbökig terjedő időszakot is előképezi.

Keleti Róma

A birodalom Konstantin első (Nagy) általi megosztásától az utolsó Konstantinig húzódik Kelet-Róma prófétai története. A prófétai időszakot ezért egy prófétai vagy jelképes atya és fiú jelöli, amint azt nevük is kifejezi, noha Nagy Konstantin és a tizenegyedik Konstantin között nem volt közvetlen vérségi leszármazás. Az első és az utolsó Konstantin prófétailag alfa- és ómega-jelképekként is megjelennek, és az atya (alfa) Konstantinápolyt választotta fővárosul, a fiú (ómega) pedig az ostrom során halt meg, amikor Konstantinápoly megszűnt főváros lenni. Kelet-Róma prófétai időszakát az első és az utolsó Konstantin határozza meg. Az 150 éves időszak, amely 1299. július 27-én kezdődött, magában foglal egy 38 éves időszakot, és egy 4 éves ostrommal ér véget. Ez az ostrom az 1449-től 1453-ig tartó időszak előképe volt. Nikomédia hadjárata egy terület meghódításával kezdődött, és a terület fővárosának meghódításával ért véget. Miként az első és az utolsó Konstantin esetében, Nikomédia meghódítása is egy atyával (az elsővel) kezdődött, és egy fiúval (az utolsóval) zárult.

Négy év

A százötven esztendő kezdeti szakaszában egy négyéves ostrom, amely elvezetett ahhoz a négy évhez, Konstantin utolsó 1449-ben történt megaláztatásától 1453-ig, amikor Konstantinápolyt ostrom alá vették és elesett. A második jajszt jelképező, háromszázkilencvenegy évet és tizenöt napot felölelő időprófécia 1449. július 27-én kezdődött, és 1840. augusztus 11-én ért véget. Ez a dátum egy négyéves időszak kezdetét jelöli, amelyet White testvérnő Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozásának nevezett.

„Az angyalnak, aki egyesül a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, dicsőségével be kell világítania az egész földet. Itt egy világméretű kiterjedésű és rendkívüli erejű mű van megjövendőlvén. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilvánulása volt; az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomására, és némely országokban a tizenhatodik századi reformáció óta semmilyen földön nem tapasztaltak olyan nagy vallási érdeklődést; de mindezt felül fogja múlni a harmadik angyal utolsó figyelmeztetése alatti hatalmas mozgalom.” A nagy küzdelem, 611.

Az iszlám 1840. augusztus 11-én visszatartott, és egy négyéves időszak következett, amely összhangban áll mind a Szentlélek pünkösdkor történt kitöltésével, mind pedig a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala alászállásával, amikor a harmadik jaj iszlámja 9/11-kor lesújtott New York „nagy épületeire”. A 9/11 a száznegyvennégyezer elpecsételési idejének kezdetét jelzi. Az elpecsételés egy időszak, és az elpecsételés időszakának vége magán viseli az időszak kezdetének jellemzőit. Amikor Krisztus 9/11-kor alászállt, előképe volt annak, hogy Mihály 2023. december 31-én alászáll, hogy feltámassza a két tanút, amikor az elpecsételés végső időszaka megkezdődött.

A kulcs, amely Ninive csatája, az iszlám különféle kibocsátásait jelképezi, amelyek 1453-ra bukásba vitték Kelet-Rómát. A tizedik vers „öt hónapjának” százötven évén belül a kezdet és a vég egyaránt magában foglal egy négyéves időszakot. E két négyéves időszak összekapcsolódik a háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap lezárulásával, amely egy 1840-től 1844-ig terjedő négyéves időszakot jelölt, amikor Krisztus „az egész földet beragyogja dicsőségével”. 1844-ben a

prófétai idő alkalmazása megszűnt, mert az idő „nem lesz többé”.

És megesküvék arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne levőket, a földet és a rajta levőket, a tengert és a benne levőket, hogy idő többé nem leszen. Jelenések 10:6.

1333-től 1337-ig, 1449-től 1453-ig, 1840-től 1844-ig

A négyéves időszakoknak az a három sora egybeesik a pecsételések idejével 9/11-től a vasárnaptörvényig, és egybeesik továbbá a 9/11-től a vasárnaptörvényig terjedő fraktállal is, amely 2023. december 31-étől addig az időpontig van ábrázolva, amikor az iszlám ismét szabadon bocsáttatik, hogy elhozza Nashville tűzgolyóit.

2023. december 31-ének profétai fraktálját a nashville-i tűzgolyókig három, egyenként négyéves profétai időszak példázza, amelyek mind a 9/11-től a vasárnaptörvényig tartó pecsételések idejéhez igazodnak. Így négy tanú azonosítja a 2023. december 31-étől a nashville-i támadásig terjedő történelmet, és Ninive csatája volt az a „kulcs”, amely e tanúk mindegyikére vonatkozott. 1333, 1449, 1840 és 9/11 mind fordulópontok voltak — „kulcsok”.

„A múlt történelméből tanulságokat kell meríteni; és ezekre irányul a figyelem, hogy mindenki megérthesse: Isten most is ugyanazon elvek szerint munkálkodik, ahogyan azt mindenkor tette. Keze most is látható művében és a nemzetek között, éppen úgy, mint attól fogva mindvégig, hogy az evangélium először hirdettetett Ádámnak Édenben.”

„Vannak időszakok, amelyek fordulópontot jelentenek a nemzetek és az egyház történetében. Isten gondviselésében, amikor ezek a különböző válságok elérkeznek, megadatik az arra az időre szóló világosság. Ha azt elfogadják, lelki előrehaladás következik; ha elutasítják, lelki hanyatlás és hajótörés követi. Az Úr Igéjében feltárta az evangélium támadó munkáját, amint az a múltban folyt, és a jövőben is folyni fog, egészen a végső küzdelemig, amikor a sátáni erők megteszik utolsó csodálatos megmozdulásukat.” Bible Echo, 1895. augusztus 26.

Nikomédia

Miután Diocletianus 284-ben császárrá lett, 293-ban Nikomédiát választotta a Római Birodalom keleti fővárosául, amikor jogilag Keletre és Nyugatra osztotta a birodalmat, és létrehozta a tetrarchia rendszerét. Nikomédia több évtizeden át a Kelet fő közigazgatási és katonai fővárosául szolgált. Nagy Konstantin is ezt használta bázisul, mielőtt úgy döntött, hogy az új fővárost a közeli Byzantion helyén építi fel (amelyet 330-ban Konstantinápolynak nevezett át). Még azután is, hogy Konstantinápoly lett a főváros, Nikomédia jelentős regionális központ maradt, stratégiai fekvésének köszönhetően a Márvány-tenger keleti partján. Így tehát, noha nem volt állandó főváros úgy, mint Róma vagy Konstantinápoly, Nikomédiát hivatalosan a keleti fővárosnak jelölték ki a római történelem egyik kulcsfontosságú átmeneti időszakában. A százötven év kezdetén Kelet-Róma egyik fővárosát hódítják meg, és a végén Kelet-Róma egyik fővárosát hódítják meg. Mindkét hódítást ostrom is kísérte.

Diocletianus

Diocletianus császár hivatalosan Nicomediát tette a Római Birodalom keleti fővárosává, amikor 293-ban bevezette a tetrarchia rendszerét. A tetrarchia rendszere a birodalom nyugati és keleti felosztásából állt; keleten és nyugaton egyaránt volt egy rangidős császár (Augusti) és egy alacsonyabb rangú császár (Caesar), hogy kialakuljon a négyes szám, amelyet a „tetrarchia” szó jelöl.

Alfa és Omega

Diocletianus a szmirnai gyülekezet ómega-szimbóluma, Nero pedig az alfa-szimbóluma. Nagy Konstantin a pergamoni gyülekezet alfa-szimbóluma, Justinianus pedig az ómega-szimbóluma.

Róma keleti és nyugati részre való „jogi” felosztását (amely nem bizonyult tartósnak) Diocletianus hajtotta végre, és Róma keleti és nyugati részre való prófétai felosztását Konstantin hajtotta végre. A második, jelképes üldöztető egyházkorszak történetében, amelyet Szmirna képvisel, Róma jogilag keleti és nyugati részre oszlott, és a harmadik, jelképes megalkuvó egyházkorszak történetében, amelyet Pergamosz képvisel, Róma prófétailag keleti és nyugati részre oszlott. 293 volt az alfa, 330 pedig az ómega, és 330. május 11-én Nagy Konstantin Konstantinápolyt a Birodalom fővárosává avatta.

A Diocletianus által 293-ban végrehajtott jogi felosztás a nyomában következő polgárháború során széthullott egészen a 313. évben kiadott milánói ediktumig, amikor Constantinus keleten és Licinius nyugaton kibocsátották a milánói ediktumot, törvényesítve a kereszténységet, és ténylegesen véget vetve a tetrarchiának — a négy összehangolt uralkodó rendszerének, amely két fő hatalom közötti küzdelemmé omlott össze (Constantinus nyugaton és Licinius keleten). A jogi felosztás, amely összeomlást idézett elő, a felosztástól a felosztásig tartó húszéves időszakot jelképezi, és mindkét felosztás a rendszer összeomlását idézte elő.

A szmirnai gyülekezet Néróval kezdődött 64-ben, amikor Róma nagy tüzet Néró a keresztények üldözésére használta fel, akiket azzal vádolt, hogy ők okozták a tüzet. Néró jelöli ki az üldözés kezdetét, és előképezi az utolsó napok végső üldözését. Az a végső üldözés a kegyelemidő lezárultáig tart, amikor a pápai hatalom segítség nélkül jut végére. Így az üldözés első időszaka Róma felégetésével kezdődött, és Róma felégetésével ér véget.

„És a tíz szarv, amelyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölik a paráznát, és pusztává és mezítelenné teszik őt, és megémeztik az ő húsát, és megégetik őt tűzzel.” Jelenések 17:16.

A szmirnai gyülekezet Néróval kezdődött 64-ben, amikor Néró Róma nagy tűzvészét a keresztények üldözésére használta fel, akiket azzal vádolt, hogy ők okozták a tüzet. Kétszázötven évvel később, 313-ban ért véget a milánói ediktummal. Az „ediktum” annak a húszéves időszaknak a lezárása, amely Diocletianus birodalomjogi felosztásával kezdődött, és egyúttal végét jelentette a Szmirnához tartozó, Néróval kezdődő kétszázötven évnek is. A Szmirna gyülekezete és Néró által jelképezett kétszázötven évnyi üldöztetés magában foglalta a Diocletianus által előidézett legsúlyosabb üldözés tíz esztendejét. Az az üldöztetési tíz év annak a Diocletianushoz kötődő húsz évnek a második fele volt, amely a birodalom 293-ban történt jogi felosztásával kezdődött. A birodalomnak Diocletianus által 293-ban keletre és nyugatra történt jogi felosztásától egy húszéves

időszak kezdődött, amely két tízéves szakaszból állt.

Diocletianus jogilag keleti és nyugati részre osztotta a birodalmat, ily módon előképezve azt a prófétai megosztást, amelyet Constantinus vitt véghez. Diocletianus felosztása keletre és nyugatra történt, ám két uralkodóból állt keleten és két uralkodóból nyugaton. Minden egyes terület számára egy elsődleges és egy másodlagos uralkodó. 303. február 23-án Diocletianus kiadta a keresztények ellen irányuló több „ediktum” közül az elsőt, ezzel kezdetét vette a nagy üldözés (más néven a Diocletianusi üldözés), a keresztények legsúlyosabb és legkiterjedtebb üldöztetése a Római Birodalomban.

És a szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az Első és az Utolsó, aki halott volt, és él: Ismerem a te cselekedeteidet, nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és ismerem azok káromlását, akik azt mondják magukról, hogy zsidók, pedig nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Ne félj semmitől, amit szenvedned kell: íme, az ördög némelyeket közületek börtönbe vet, hogy megpróbáltassatok; és tíz napig nyomorúságotok lesz. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek; aki győz, annak nem árt a második halál. Jelenések 2:8–10.

A nagy üldözés Diocletianus utódai alatt (különösen Galerius idején) 313-ig folytatódott, amikor a milánói ediktummal véget ért. Nero az üldözés alfaképe, amely előképezte Diocletianust mint a Szmirna gyülekezte által jelképezett prófétai időszak ómegaüldözését. Az üldözés egy politikai házassággal és egy szerződéssel zárult, amely a keleti Constantinus és a nyugati Licinius között kötött. 313 februárjában Constantinus és Licinius Milánóban találkozott, és kiadták a milánói ediktumot, amely vallási türelmet biztosított a keresztényeknek (és másoknak is) az egész birodalomban. Politikai szövetségük megerősítése érdekében Licinius e találkozó alatt vagy annak idején feleségül vette Constantiát (Constantinus féltestvérét). Ez a házasság a római politikai szövetség klasszikus formája volt — megpecsételte a két császár közötti megállapodást, és átmenetileg segített stabilizálni a birodalmat az évekig tartó polgárháború után. A szövetség nem tartott sokáig. Constantinus és Licinius később harcba szálltak egymással, és Constantinus 324-ben legyőzte Liciniust, így egyedüli uralkodóvá lett.

Nerótól Konstantinig beteljesedett a Szmirna prófétai korszaka, amely kétszázötven évig tartott, és 313-ban megkezdődött Pergamon gyülekezetének, a megalkuvás gyülekezetének időszaka, amely Tiatira gyülekezetével zárult le 538-ban. Szmirna kétszázötven éve az üldöztetés időszakát jelképezte, és e teljes időszak végén Diocletianus üldözése betöltötte a Jelenések könyvének „tíz napját” (tíz évet), ahol az üldöztetés leghevesebb időszaka az egész korszak egy fraktálját képviseli. A tíz év a kétszázötven év fraktálja. Ez a tíz év Néró üldözésének ómegáját jelképezi, és végükön következett be a birodalom ómega szerinti kettéosztása keletre és nyugatra.

Házasság és válás

Szmirna Róma felgyújtásával kezdődött 64-ben, és kétszázötven évvel később, 313-ban ért véget a milánói ediktummal, valamint Kelet és Nyugat politikai házasságával. Az üldöztetés tízéves fraktálja 303-ban kezdődött, és 313-ban ért véget a milánói ediktummal, valamint Kelet és Nyugat politikai házasságával. Az a húsz év, amely Diocletianus által Kelet és Nyugat 293-ban történt jogi

megosztásával kezdődött, 313-ban ért véget Kelet és Nyugat politikai házasságával. A Kelet és Nyugat közötti, 313-ban kötött házassági szerződés az 324-es válással végződött, amikor Constantinus legyőzte a nyugati Liciniust, és Róma egyedüli uralkodójává lett. Az 324-es prófétai válás három évvel az első, 321-ben hozott vasárnapi törvény után következett be.

A 313-tól 330-ig terjedő tizenhét év egy politikai házasságot azonosít, valamint a Szmirna és Néró által jelképezett üldözés végét, és a Pergamonnal jelképezett megalkuvó egyház kezdetét. Pergamon 313-ban, a házassággal kezdődő időszakát követte az üldözés kezdete, amely az első vasárnapi törvénnyel vette kezdetét 321-ben. Ezt követte a prófétai válás 324-ben, amely Keletet és Nyugatot egyetlen birodalommá egyesítette Konstantin alatt. Hat évvel később, 330-ban, a keleti és nyugati megosztottság prófétailag megismétlődött. A tizenhét év Pergamon egyházának alfa-időszakát jelképezi, amely mindaddig tartott, amíg Tiatira egyháza 538-ban meg nem jelent a prófétai történelemben. Ez az alfa-időszak egy omega-történelmet jelképez, a 330-tól 538-ig terjedő időszak végén. Pergamon omega-történelme a 496, 508 és 533 évekből álló időszakot jelképezi.

Tizenhét év

Rafiai csata Ptolemaiosza „tizenhét évig” uralkodott, és „tizenhét év” telt el a rafiai csata és a paniumi csata között. E tizenhét év jelképesen egybeesik a 313-tól 330-ig terjedő tizenhét évvel. Nero kétszázötven éve Szmirna számára a pergamoni gyülekezet első tizenhét évéhez vezetett, és összekapcsolódik azzal a kétszázötven évvel, amely a harmadik rendelettel Kr. e. 457-ben kezdődött, Dániel könyve 8. fejezetének 14. verse szerinti 2300 év kiindulópontjával, amely az adventizmus alapja és központi pillére. A kétszázötven éves két tanú egybeesik a bibliai prófécia hatodik királyságának kétszázötven évével, amely 1776-ban kezdődött, és ez évben, 2026-ban ér véget.

Az adventizmus úttörői nem látták és nem értették meg a 313-tól 330-ig terjedő tizenhét évet, mert 1844-ben még a hetedik napi szombat vagy a nap napjának kérdését sem értették. Felismerték azonban a Jelenések kilencedik fejezetének tizedik versében említett százötven évet, és ez lett annak az időszaknak a kiindulópontja, amely elvezetett a háromszázkilencvenegy évhez és tizenöt naphoz, amely 1840. augusztus 11-én ért véget. Ez a megértés Isten hatalmának hatalmas „megnyilvánulását” eredményezte.

Az úttörők nem ismertek fel egy második, százötven éves időszakot a Jelenések könyve kilencedik fejezetében. Alapvető megértésük azt az alapot képezi, amelyre a Jelenések könyve kilencedik fejezetének „új világossága” épül. E világosságot Ninive csatájának „kulcsa” nyitja meg. Ez a „kulcs” teszi lehetővé a próféciát tanulmányozó számára, hogy felismerje a bibliai prófécia valamennyi, Dániel és a Jelenések könyvében megjelenített királyságát: Babilont, Médo-Perzsiát, Görögországot, a szeleukida és a ptolemaioszi birodalmakat, Mohamed királyságát; és ami még jelentősebb, felnagyítja Róma birodalmát azáltal, hogy azonosítja nemcsak Róma, hanem a keleti és a nyugati Róma királyságainak felemelkedését és bukását is, valamint az Egyesült Államokat (a hamis prófétát), a pápaságot (a fenevadat) és az Egyesült Nemzeteket (a sárkányt). E királyságok minden felemelkedése és bukása a sárkány, a fenevad és a hamis próféta ama mozgásairól

tanúskodik, amelyek végső soron a világot Armageddonhoz vezetik. Ezt a mozgást Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat verse ábrázolja, és e mozgás kezdete a negyvenedik vers rejtett történetében jelenik meg.

Ninive csatája adja azt a prófétai viszonyítási pontot, amelyhez igazíthatók Róma birodalmának, a keleti és nyugati Róma királyságainak, valamint a pápai Rómának a bizonyoságtételei a végidő eseményeinek sorrendjében. Így Ninive csatája az a kulcs, amely teljes mértékben szemlélteti Róma különféle prófétai bizonyoságtételeit, és Dániel tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verse szerint Róma az, amely megalapítja a látomást. Az a kulcs, amely ezeket a vonalakat egybefogja, Ninive csatája.

Következő cikkünkben elkezdjük egybefoglalni az előző öt cikket, amelyek a Jelenések könyve kilencedik fejezetének jajszavait tárgyalják.